

Títol: Cartes a ningú
Categoria: B
Curso: 3r ESO
Autor: Francesc Miret

Som a l'any 2079, al 23 després de la tragèdia.

Des que els postres pares, talant arbres i sense reciclar, embrutant rius i llacs, mars i oceans, contaminant l'atmosfera, i fins i tot el terra sobre el qual caminem van desencadenar l'efecte hivernacle, ja res ha tornat a ser com abans. En aquells temps, es divertien llançant bombes atòmiques, i deixant incontrolats residus nuclears. L'únic que els preocupava a tots plegats, era enriquir-se desmesuradament a compte de deixar circular lliurement pel firmament tots aquells gasos nocius pel medi ambient.

Mentre ells i els seus fills jugaven a pòquer a la nova taula de banús que havien comprat feia pocs dies i havien col·locat a la saleta d'estar, davant d'un immens televisor en color, en substitució a la de sàndal que abans tenien i que, després de quinze dies d'utilització ja avorrien, els seus "treballadors", esclaus si em permeteu, comptaven les seves arrugues en un bocí de mirall que algun superior havia perdut i hi veien les persones en què s'havien convertit. Veien les seves cares ossades, amb la pell que formava tot d'arrugues d'envelliment, provocades per tantes hores seguides de treball i que els indicava que havien de tornar a cavar.

Patèticament i tentinejant agafaven els pics i les pales per extreure l'urani que uns altres necessitaven per fer funcionar les fàbriques que ben sovint explotaven i mataven a tanta gent innocent i alhora deixaven tants territoris contaminats per sempre més, mentre ells, cada dia amb més diners prenen un irlandès al seu escriptori mentre revisaven els seus guanys i observaven com les seves accions pujaven frenèticament.

Uns altres comentaven el partit d'ahir amb els seus socis d'empresa mentre els seus boscos i selves per a construir-hi aquelles altres fàbriques que contaminarien l'aire llançant diòxid de carboni sense miraments.

A la vegada, milions de persones eren engarjolades i incinerades per aclamar contra aquests monstres que amb els seus fils, els dominaven com putxinel·lis i així satisfien les seves necessitats.

Però això era abans i aquest mot és en passat perifràstic.

Ara vivim en cúpules de vidre, que ens aïllen dels fums de la contaminació, dels raigs Gamma i de la calor. Hi ha vidre damunt nostre, al costat i fins i tot a sota, perquè no podem trepitjar el terra ja que correm un gran risc d'infecció.

Miro entre els murs de cristall i crec endevinar, entre ombres difuminades pel tòxic vapor que d'una alta xemeneia surt, un sol rorenc, dissimulat pels gasos que ens provoquen tota aquesta calor. Enfora només veig runa, i somio en poder sortir un dia i, olorar l'aire fresc i pur de les muntanyes. Anheło deixar-me caure pels verds prats que respiraven vida o banyar-me en un llac d'aigües turqueses...

Però jo sé i haig d'acceptar que aquest afany no es complirà. Tot està massa contaminat i es veu de lluny que això no parará. Qualsevol dia aquest planeta petará i la nostra existència finirà.

Espero equivocar-me, però en el fons, albiro un futur no molt llunyà en que les meves tristes prediccions es faran realitat. Ploro i ploro escrivint aquesta carta, mentre planyo com allò que els nostres pares no van saber aprofitar es va acabar, ja que a nosaltres res no ens ha quedat, només un fragment de terra mort i inhòspit que les nostres llàgrimes debiliten més i més. No sé si arribarà a algú, aquest tros de paper amb marques de tristesa, però el llançaré al mar abans de morir tot desitjant que algú el trobi surant al seu cor, a milions de quilòmetres d'aquí...

Mentre desitjo amb cos i ànima que el meu somni es compleixi de veritat, me n'adono que duc integrat en la pell un detector de sentiments, que farà apaivagar ben aviat tots aquests agres sentiments darrere les reixes d'una depriment presó.